

Arrest

nr. 282 258 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2019 dienen de verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 263 913 van 19 november 2021 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens dat de verzoekers niet als vluchteling erkend worden en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 14 juni 2022 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 282 257 van 21 december 2022 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 27 juli 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13quinquies).

Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissingen. Deze beslissingen steunen op gelijklopende motieven, met name:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan (...), die verklaart te heten,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Zij stellen immers vast dat de verwerende partij het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd bij de behandeling van de aanvraag ex art. 9bis VW.

Zij verwijzen in dit verband naar de rechtspraak van de Raad (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van “die documenten” geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat ook bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst. In casu getuigden de vele bewijzen van hun arbeidsprestaties in ons land van het opgebouwde privéleven van de verzoekende partijen.

Ook hun vermeend illegaal verblijf in België werd niet correct onderzocht, aangezien de verwerende partij zich vergiste aangaande de geldigheidsduur van het immatriculatieattest – dit was immers nog geldig toen de weigeringsbeslissing ex art. 9bis VW werd genomen en werd slechts beëindigd door de thans bestreden beslissing.

Evenmin kwam er een antwoord op de aangehaalde omstandigheid dat zij een aanvraag in Panama zouden moeten indienen gelet op het feit dat er in El Salvador geen diplomatieke post hiervoor was. De verwerende partij beperkte zich ten onrechte tot het stellen dat er geen overmacht (onmogelijkheid)

werd aangetoond, terwijl dit geen voorwaarde inzake buitengewone omstandigheden is (cf. verzoekschrift ex art. 9bis VV). Aldus heeft de verwerende partij geenszins de obstakels in hoofde van de verzoekende partijen onderzocht.

Al deze zaken houden nauw verband met het in het Rijk opgebouwde privéleven.

II.1.3. Nochtans stelt de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een privéleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partijen zijn dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij hierop als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;*
- de materiële motiveringsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het privéleven van de verzoekende partij niet correct zou hebben geapprecieerd bij de behandeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In antwoord op de verzoekende partij haar enig middel, merkt verweerder vooreerst op dat de verzoekende partij zich volledig lijkt te richten tegen de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gemaakte beoordeling van artikel 8 EVRM in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Aldus heeft de kritiek dan ook geen betrekking op de in casu bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Louter volledigheidshalve benadrukt verweerder dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie naar aanleiding van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk op geheel zorgvuldige wijze heeft overwogen dat geen schending van artikel 8 EVRM kon weerhouden worden.

Zo onder meer blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de arbeidsprestaties van de verzoekende partij in het Rijk, alsook met het feit dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

Verweerder verwijst in dit kader voor het overige naar hetgeen werd uiteengezet in haar nota met opmerkingen, dewelke werd neergelegd in het kader van de procedure met rolnummer 280.307.

Verweerder laat verder gelden dat de in casu bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet .

Deze bepaling stipuleert als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24.06.2021 een beslissing werd genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd afgewezen.

Verzoekende partij heeft tegen deze beslissing een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 263.913 dd. 19.11.2022. De weigeringsbeslissing is dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

De gemachtigde heeft dienaangaande kennelijk een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld artikel 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissing kon besluiten.

Verzoekende partij betwist de gedegen motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoekende partij stelt louter dat onvoldoende rekening wordt gehouden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, meer bepaald met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verweerder merkt op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij beweert- wel degelijk zeer omstandige wijze werd gemotiveerd nopens artikel 8 EVRM.

Uit de motieven van deze beslissing blijkt zeer duidelijk dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, terwijl zulks uiteraard cruciaal is wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In haar inleidend verzoekschrift meent de verzoekende partij dat “de arbeidsprestaties getuigen van het opgebouwde privéleven”.

Eén en ander kan uiteraard geen afbreuk doen aan de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met name dat 1) de toelating tot tewerkstelling uitsluitend werd verleend zodat de verzoekende partij in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien tijdens het verzoek om internationale bescherming, alsook 2) een inkomen uit arbeid niet aantoonde dat er dermate hechte persoonlijke banden werden opgebouwd, dat een terugkeer naar het land van herkomst (zelfs tijdelijk) een schending van artikel 8 EVRM zou impliceren.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Zie ook:

*“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.
(...)”*

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het Rijk dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. De verzoekers zetten in een eerste middelonderdeel de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM uiteen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven, is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden

gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en, zonodig, het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekers betogen dat niet alle relevante feiten en omstandigheden bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM werden betrokken. Zij verwijzen naar de vele bewijzen van hun arbeidsprestaties in ons land die wel degelijk getuigen van een opgebouwd privéleven. De verzoekers benadrukken dat de gemaakte belangenafweging niet deugdelijk is, omdat artikel 8 van het EVRM vereist dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid. Volgens de verzoekers werd ook hun vermeende illegaal verblijf niet correct onderzocht, nu de verweerder zich vergiste omtrent de geldigheidsduur van het immatriculatieattest. Ook dit element houdt volgens de verzoekers nauw verband met het privéleven dat zij in het Rijk opbouwden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder de volgende beoordeling heeft gemaakt bij het treffen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten:

"(...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.30/09/2019) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezins- en familieleven: betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 30/09/2019) dat haar ouders, broer en diens gezin in België verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Ten slotte verklaarde (gehoor DVZ dd. 30/09/2029 (sic) de partner van betrokkene verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 27/07/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.” (eigen onderlijning).

Dit document betreft de verzoekster. In het administratief dossier bevindt zich tevens eenzelfde document met een beoordeling van de situatie van de verzoeker. De motieven zijn gelijkluidend.

Zowel in het hierboven geciteerde document als in de thans bestreden beslissingen wordt verwezen naar artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
(...)”*

In de bestreden beslissingen wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 25/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.”

Hoewel de Raad reeds op 19 november 2021 het beroep, ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021, heeft verworpen, dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van de beide verzoekers pas op 27 juli 2022 werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13^{quinqües}). Hieruit blijkt dat de gemachtigde pas is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13^{quinqües}) nadat een beslissing werd genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd immers op 27 juli 2022 onontvankelijk verklaard, dit is dezelfde dag als de thans bestreden beslissingen én bij de beoordeling inzake de integratie van de verzoekers, wijst de verweerder er ook op dat *“deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 27/07/2022 negatief afgesloten werd”*.

Het blijkt dan ook duidelijk dat de beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, de basis vormt voor de beoordeling die de gemachtigde bij de afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten diende door te voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De beslissing van 27 juli 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, bevindt zich echter niet meer in het rechtsverkeer aangezien zij bij 's Raads arrest met nummer 282 257 van 21 december 2022 werd vernietigd. Bijgevolg werd in de bovenvermelde documenten ook ten onrechte gesteld dat er inzake de eventuele elementen van integratie die in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangebracht, een negatieve beslissing werd genomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, dient derhalve te worden aangenomen.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verweerder merkt op dat het betoog van de verzoekers gericht is tegen de beslissing van 27 juli 2022 waarbij de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en niet tegen de thans bestreden beslissingen. De verweerder wordt hierin niet bijgetreden. Het betoog van de verzoekers kadert immers in de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM door de afgifte van de thans bestreden

bevelen. De verzoekers leggen hierbij de nadruk op de verplichting van het bestuur om een belangenafweging door te voeren inzake hun privéleven en stellen dat de verweerder hieraan tekort kwam gelet op de onzorgvuldige beoordeling ervan bij de behandeling van hun verblijfsaanvraag. Dit betoog kan wel degelijk dienstig worden betrokken op de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die op dezelfde dag als de niet-ontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden genomen. Dit geldt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verweerder in zijn besluitvorming inzake de thans bestreden bevelen heeft gesteld dat de elementen van integratie die de verzoekers hadden overgemaakt het voorwerp uitmaken van een negatieve beslissing. Deze negatieve beslissing maakt derhalve deel uit van de door de verweerder uitgevoerde belangenafweging die hij bij het treffen van de bestreden bevelen heeft uitgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verweerder geeft voorts, met verwijzing naar een verouderde versie van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, aan dat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen die bevestigd werd door de Raad, derwijze dat de *in casu* bestreden beslissingen niet meer zijn dan “de wettelijk voorziene resultante” van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad merkt dienaangaande op dat artikel 52/3, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissingen en thans luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Zoals blijkt uit artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet diende na het afsluiten van de asielprocedure van de verzoekers, in principe inderdaad een bevel om het grondgebied te worden afgegeven. Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder heeft gewacht met de afgifte van de thans bestreden bevelen tot wanneer was beslist inzake de door de verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hoewel de Raad reeds bij arrest met nummer 263 913 van 19 november 2021 had beslist dat de verzoekers niet als vluchteling worden erkend en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, ging de verweerder pas op 27 juli 2022 over tot het treffen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dit is op dezelfde dag als de voormelde verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd echter door de Raad vernietigd.

In zoverre de verweerder doelt op een gebonden bevoegdheid, dient er bovendien op te worden gewezen dat artikel 52/3, § 1 uitdrukkelijk verwijst naar artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. In de aanhef van deze wetsbepaling wordt het volgende gesteld: “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich dus van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit. Verder is voor het nemen van elke verwijderingsmaatregel en dus ook een bevel, gestoeld op artikel 52/3, § 1 *iuncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist, hetgeen de verweerder ook niet betwist en de gemachtigde ook in het administratief dossier heeft gedaan, zodat opnieuw niet van een totale afwezigheid van aan appreciatiebevoegdheid of van een geheel gebonden bevoegdheid sprake kan zijn (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444; RvS 26 juni 2015, nr. 231.762). De bestreden beslissingen kunnen dus niet zonder meer beschouwd worden als de noodzakelijke resultante van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de bevestiging door de Raad van deze beslissing.

De verweerder benadrukt dat in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard wel degelijk zeer omstandig werd gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM waarbij rekening werd gehouden met de arbeidsprestaties van de verzoekers. Verderop in de nota met opmerkingen verwijst de verweerder *in concreto* naar een aantal specifieke passages uit deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing, met name waar werd geoordeeld dat de toelating tot tewerkstelling uitsluitend werd verleend zodat de verzoekers in hun

levensonderhoud zouden kunnen voorzien tijdens hun verzoek om internationale bescherming en dat een inkomen uit arbeid niet aantoonde dat er dermate hechte persoonlijke banden werden opgebouwd waardoor een terugkeer naar het land van herkomst (zelfs tijdelijk) een schending van artikel 8 van het EVRM zou impliceren. De verweerder werpt verder nog op dat er op hem geen positieve verplichting in de zin van artikel 8 van het EVRM rust om het privéleven van de verzoekers te vrijwaren. Zij tonen volgens de verweerder niet aan dat zij hun voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden en een tijdelijke verwijdering maakt geen schending uit van artikel 8 van het EVRM. De verweerder werpt op dat de verzoekers er niet in geslaagd zijn om een beschermenswaardige relatie aan te tonen en hij verwijst in dit verband naar het betoog van de verzoekers dat de arbeidsprestaties volgens hen getuigen van een opgebouwd privéleven.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de beslissing van 27 juli 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, bij 's Raads arrest met nummer 282 257 van 21 december 2022 werd vernietigd. De verweerder kan dan ook niet langer dienstig verwijzen naar deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 27 juli 2022. Nu de motieven uit de voornoemde beslissing niet langer bestaan aangezien de onontvankelijkheidsbeslissing werd vernietigd, kunnen deze ook niet waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden bevelen op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met het privéleven, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. *A fortiori* kan de verweerder ook niet dienstig verwijzen naar de nota met opmerkingen die werd ingediend naar aanleiding van het beroep tegen voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 27 juli 2022.

3.3.2. Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige kritiek dient niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13*quinquies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE